

Sygn. akt III CSK 199/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Parafii Prawosławnej [...] w W.
przy uczestnictwie Parafii Katolickiej [...] w W. i Archidiecezji [...] w Polsce
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Parafia Prawosławna [...] w W. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 23 stycznia 2014 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 lipca 2013 r., którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek o stwierdzenie, że z dniem 2 sierpnia 2009 r. wnioskodawczyni nabyła przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości o obszarze 0,34 ha położonej w W., składającej się z działek nr [...]/2 i nr [...]/3. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o „zmianę” zaskarżonego postanowienia i orzeczenie zgodnie z żądaniem wniosku ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące „...ustalenia dobrej wiary posiadacza samoistnego na podstawie jego wiedzy o rzeczywistym stanie prawnym nieruchomości w sytuacji gdy na mocy orzeczenia Sądu Najwyższego ustalono bezspornie posiadanie samoistne przedmiotowej

działki (nr [...] /3) od dnia 02.08.1989 r. zaś wiedza wnioskodawcy o stanie prawnym tejże nieruchomości nastąpiła z dniem 20.04.2012 r. Rodzi się więc pytanie czy obecna wiedza wnioskodawcy o rzeczywistym stanie prawnym nieruchomości wynikająca również z wyroku Sądu Najwyższego może być poczytywana za identyczną wiedzę jak w dniu objęcia działki nr [...] /3 i odpowiednio o nr [...] /2 w samoistne posiadanie przez wnioskodawcę tj. 02.08.1989 r. i czy na tej podstawie można wstecz – stosując odpowiednio art. 3 k.c. - obalać domniemanie z art. 7 k.c....”. Zachodzi też „...potrzeba wyjaśnienia, czy podmioty, nie istniejące de iure w okresie przyjętym w art. 172 k.c. mogą być beneficjentami określonych w tym przepisie praw i czy nie doszło do naruszenia konstytucyjnego prawa do ochrony praw majątkowych gwarantowanego w ramach art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej...”. Skarżąca powołała się ponadto na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, spowodowaną uchybieniami procesowymi wykazanymi w skardze i niewłaściwą wykładnią art. 6, 7, 336 i 172 k.c. oraz błędnym przyjęciem, że domniemanie dobrej wiary wnioskodawcy zostało obalone.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom. Przedstawione przez nią zagadnienia prawne zostały sformułowane w ścisłym powiązaniu z określonymi, samodzielnie poczynionymi założeniami, co świadczy o tym, że skarżącej nie

chodzi o rozstrzygnięcie zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej, a jedynie o poddanie postanowienia Sądu Okręgowego kontroli kasacyjnej. Pojęcie dobrej wiary zostało już w orzecznictwie Sądu Najwyższego obszernie wyjaśnione, w tym przede wszystkim w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, mającej moc zasady prawnej (OSNCP 1992, nr 4, poz. 48), oraz w licznych późniejszych orzeczeniach. Poza tym kwestia zasiedzenia nieruchomości stanowiącej miejsce kultu religijnego na G., gdzie usytuowane są objęte żądaniem wniosku działki nr [...] /2 i nr [...] /3 o obszarze 0,34 ha, była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w postanowieniach z dnia 19 listopada 2008 r., III CSK 91/08 (nie publ.), z dnia 14 października 2010 r., III CSK 305/09 (OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 39) i z dnia 20 kwietnia 2012 r., III CSK 258/11 (nie publ.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżąca nie wykazała. Z zarzutów podniesionych w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. i wspierających je wywodów wynika, że skarżąca zmierza w istocie do zakwestionowania dokonanej oceny dowodów, a w ślad za tym ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być natomiast zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]